

ROSE

Karen

Over de schreef

De Fontein

Proloog

Acht jaar eerder, Baltimore, Maryland, woensdag 15 maart, 17.45 uur

Ik kan het niet. Ik kan dit niet.

De woorden raasden door John Hudsons hoofd en overstemden de piepjes van de kassa voor in de buurtwinkel. De klant aan de toonbank rekende haar aankopen af, zich absoluut niet bewust van het feit dat de man die bij de motorolie stond een meedogenloze moordenaar was.

Maar ik ben geen moordenaar. Nog niet.

Maar straks wel. In minder dan vijf minuten ben je dat wel. De wanhoop greep hem bij de keel en deed zijn maag omdraaien. Zijn hart ging veel te hard en te snel tekeer. *Ik kan het niet. Lieve God, help me, ik kan dit niet.*

Je zult wel moeten. De kleine lettertjes op de achterkant van de fles motorolie die hij zogenaamd stond te bestuderen werden wazig toen zijn ogen zich vulden met hete tranen. Hij wist wat hem te doen stond.

John zette met trillende handen de fles terug in het schap. Hij deed zijn ogen dicht en voelde zijn tranen branden op zijn door de wind gesprongen wangen. Hij wreef met zijn knokkel onder zijn ogen en de wol van zijn handschoen schraapte zijn huid. Hij pakte blindelings een andere fles, zich bewust van het feit dat de seconden wegtikten. Zich bewust van het risico, van de prijs die hij moest betalen als hij doorzette. En als hij dat niet deed.

Het sms'je was die ochtend binnengekomen. Het was een bericht zonder woorden. Die waren ook niet nodig geweest. De foto die was bijgevoegd zei meer dan genoeg.

Sam. Mijn jongen.

Je kon zijn zoon geen jongen meer noemen. Dat wist John wel. Zijn zoon was met tweeëntwintig jaar een man. Maar John wist ook dat hij de mooiste jaren van het leven van zijn zoon had gemist, omdat hij zich niet veel meer uit die tijd kon herinneren. Hij was te druk ge-

weest met snuiven en spuiten, met het volstoppen van zijn lichaam met spul waar hij niet meer zonder kon. Zelfs nu, op dit moment, was hij stoned. Net niet te erg, zodat hij nog een beetje kon functioneren, maar ook niet genoeg om de afschuw over wat hij op het punt stond te doen te onderdrukken.

Zijn verslaving had hem al heel wat keren bijna het leven gekost, te veel keren om nog te kunnen tellen. Het had hem ertoe gedreven zijn vrouw in blinde razernij in elkaar te slaan en haar bijna te vermoorden. Nu kon het Sam zijn leven kosten.

Zijn zoon had zich losgemaakt van de buurt waar ze woonden, had ervoor gezorgd dat hij clean bleef. Op het rechte pad. Sam had een toekomst. Of die zou hij hebben als John deed wat er van hem verwacht werd.

God. Hoe krijg ik het voor elkaar? Met trillende vingers klapte John zijn mobiele telefoon open en zocht de foto die hem die dag was toegestuurd – zijn zoon vastgebonden, bewusteloos met een dun straaltje bloed dat uit zijn mond liep. Vastgebonden op een stoel, zijn hoofd opzij gezakt. Een gehandschoende hand drukte de loop van een pistool tegen zijn hoofd.

Hoe kan ik me hiertoe zetten? Hoe kan ik het níét doen?

De opdracht was aanvankelijk gisterochtend per sms gekomen van een telefoonnummer dat John had gehoopt nooit meer op zijn scherm te zullen zien. Hij had een wanhopig pact met de duivel gesloten en nu was het tijd voor de afrekening. Zijn doelwit was bekendgemaakt en de tijd en de plaats waren vastgesteld.

Het doelwit kwam elke avond op weg van zijn werk naar huis naar deze winkel. John hoefde alleen maar te komen. Het karwei klaren. Het eruit laten zien of het toeval was. Verkeerde plek, verkeerde moment.

Maar hij was gisteren niet in staat geweest het te doen. Hij was niet in staat geweest zichzelf te dwingen de winkel binnen te gaan. Was niet in staat geweest de trekker over te halen.

Dus was de inzet verhoogd en de tweede sms verstuurd, dit keer met een foto. En Sam was de pion. *Jongens. Het spijt me. Het spijt me zo.*

John hoorde het zachte gepiep van de deur toen die openging. *Laat hij het alsjeblieft niet zijn. Laat hem alsjeblieft vandaag niet langskomen. Alsjeblieft.*

Maar als hij het niet is, dan kun je hem niet doden. En dan sterft Sam.

‘Hoi Paul.’ De begroeting kwam van de caissière, een Afro-Amerikaanse vrouw van in de vijftig die verschillende van haar klanten bij naam kende. ‘Wat gebeurt er allemaal in het heilige der heiligen?’

De moed zonk John in de schoenen. *Het is hem. Doe wat je moet doen.*

‘Het ouwe liedje,’ antwoordde Paul en er klonk een vermoeidheid door in zijn stem die Johns taak nog moeilijker leek te maken. ‘De politie smijt ze in de bak en wij doen ons best om de sleutel weg te gooien. Maar meestal staan ze in no time weer op straat.’

‘Verrekte advocaten,’ mopperde de caissière. ‘Ook het ouwe liedje wat betreft de cijfers?’

‘Mijn moeder is een gewoontedier.’ Paul klonk een beetje treurig.

‘Het is lief van je dat je elke dag haar lottoformulier komt halen, Paul.’

‘Ach, ze vindt het leuk. Zo veel pleziertjes heeft ze niet.’

Doe het nou! Voor je hem te aardig gaat vinden.

Hij schuifelde naar het einde van het gangpad, dichterbij naar de kassa toe. Hij deed net of hij zijn hoofd wilde krabben, pakte de rand van de bivakmuts die hij onder zijn baseballpet van de Orioles had verstopt en trok die over zijn gezicht. Het had erger kunnen zijn. Zij drieën waren de enigen in de winkel. Als hij een heleboel getuigen uit de weg had moeten ruimen... dat zou een stuk erger zijn geweest.

‘Dat is dan tien dollar,’ zei de caissière. ‘Hoe gaat het met je vrouw, Paul? Verloopt de zwangerschap naar wens?’

Zijn vrouw is in verwachting. Doe het niet. In hemelsnaam, doe het niet.

John negeerde het gegil in zijn hoofd en draaide zich met een ruk om terwijl hij zijn wapen tevoorschijn haalde.

‘Blijf allemaal staan,’ gromde hij. ‘Hou je handen waar ik ze kan zien.’

De caissière verstijfde en Johns doelwit werd bleek. Zijn handen gingen met de palmen naar voren de hoogte in. ‘Geef hem wat hij hebben wil, Lilah.’ Paul klonk rustig. ‘Er is niets in deze winkel wat je leven waard is.’

‘Wat wil je?’ fluisterde de caissière.

Niet dit. Dit wil ik niet.

Doe het. Anders gaat Sam eraan. Daar twijfelde John geen seconde

aan. De foto die hem was gestuurd flitste door zijn hoofd. De gehandschoende hand die het pistool tegen het hoofd van zijn zoon gedrukt hield, had eerder vermoord. Hij zou Sam ombrengen.

Doe het.

John richtte zijn wapen met bevende hand op de borst van Paul en haalde de trekker over. Lilah gilte toen de man in elkaar zakte. John zag vanuit zijn ooghoeken een beweging. Lilah had een pistool onder de toonbank vandaan gehaald. John klemde zijn kaken op elkaar en haalde voor de tweede keer de trekker over. Lilah zakte op de toonbank ineen en er vormde zich een plas bloed rond het gat dat hij zojuist in haar schedel had gemaakt.

Het is volbracht. Hij voelde een golf van misselijkheid opkomen. *Weg hier, voor je alles onderkotst.*

Hij deed een stap in de richting van de deur, maar bleef toen verbijsterd staan. Paul worstelde om overeind te komen. Er zat geen bloed op het witte overhemd van de man. Wel gaten, maar geen bloed. Toen begreep John het. De man droeg een kogelwerend vest.

Wel godverdomme. John hief zijn wapen en mikte op het voorhoofd van de man.

Het schrille gepiep van de deur die openging deed hem naar links kijken.

‘Papa!’

O verdomme. Een jochie. De duivel had met geen woord over een kind gerept.

Godverdomme. Wat nu? Wat moet ik nu doen?

Wat er vervolgens gebeurde, gebeurde snel. Te snel. Paul dook op John af en graaide naar het pistool. Ze worstelden en John probeerde de hand van de man af te weren.

Als ik maar kan schieten. Gewoon, één schot. Hij mikte op de arm van zijn doelwit om hem van zich af te schudden, toen het jongetje met gebalde vuisten in de aanval ging terwijl hij gilte: ‘Papa!’

John vuurde en Paul gilte het uit van de pijn. En het kind zweeg.

John en Paul keken vol afschuw naar de jongen, die als een bloederig hoopje op de grond lag. De kogel was dwars door Pauls arm gegaan en had de jongen geraakt. In zijn borst. Het kind ademde niet.

Nee. Hij gaat dood. Ik heb een kleine jongen vermoord. O mijn god. Nee. Nee. ‘Nee,’ stootte hij uit.

Paul liet zich op de vloer vallen en beschermde het jongetje met

zijn lichaam. 'Donder op hier,' snauwde hij. Hij voelde naar een hartslag terwijl hij met trillende handen wanhopig het bloeden probeerde te stelpen. 'Paulie,' riep hij. 'Paulie, ik ben het, papa. Ik ben hier. Ik zal voor je zorgen. Het komt allemaal goed. Je moet gewoon... Blijf naar me luisteren, jongen. Luister naar mijn stem. Het komt allemaal weer goed.'

John had al een stap naar voren gedaan voor het tot hem doordrong. Hij wilde helpen. De jongen redden.

Verdriet en woede deden Paul opnieuw op zijn knieën overeind komen om te proberen het wapen uit Johns handen te slaan terwijl hij zijn zoon bleef beschermen. 'Vuile klootzak. Donder op bij mijn zoon vandaan.'

Sam. John moest het karwei afmaken, anders zouden allebei hun zoons voor niets sterven. Hij dwong zijn hand niet te trillen, hief zijn pistool en richtte het op Pauls hoofd. En haalde de trekker over. De man viel op de grond, over het lichaam van zijn zoon heen.

'Het spijt me. God, het spijt me.' John wankelde naar buiten, wist zijn auto te bereiken en slaagde erin het sleuteltje in het contact te wurmen. Vervolgens stootte hij het parkeerterrein af. Terwijl hij dat deed kon hij de politieszirenes al horen.

Hij moest zien weg te komen. Hij moest verslag uitbrengen om Sam terug te krijgen. Daarna... maakte het niet meer uit. Als de politie hem te pakken kreeg... Het kon hem niet schelen. Hij moest alleen Sam in veiligheid zien te brengen. Hij verliet de hoofdweg en nam de achterafweggetjes die hij zo goed kende. Hij deed alles op de automatische piloot.

Hij was... verdoofd. *Ik heb die vrouw vermoord. Ik heb die man vermoord. Ik heb dat kleine jongetje vermoord.*

Ik heb een kind vermoord. Een kind. Vermoord.

Zijn keel werd dichtgesnoerd. Hij kon geen adem krijgen. Hij had zijn eigen zoon gered. En die van iemand anders gedood. Sam zou het niet goedkeuren. Sam zou nog meer de pest aan hem krijgen dan hij al had. Zijn zoon had heel strikte opvattingen wat goed en kwaad betrof. Recht en onrecht. Sam zou niet hebben toegestaan dat zijn vader moordde om zijn leven te redden.

Daarom mag hij het nooit te weten komen. Ik zal het hem nooit vertellen.

Hij kwam bij de plek waar Sam aan hem uitgeleverd zou worden.

John stapte uit zijn auto en liet zich kokhalzend op handen en knieën vallen. Zo bleef hij zitten en zoog de ene na de andere ademteug binnen. Niet één voelde schoon aan. Niet één voelde goed. Niet één was... voldoende. Hij stikte. Hij haalde wel adem, maar er kwam niet genoeg lucht in zijn longen.

Ik heb een kind vermoord. Een onschuldige kind. Daar zal ik voor boeten. Maar eerst moet ik Sam terug hebben. Daarna...

‘Geef ik mezelf aan,’ fluisterde hij hees. Maar terwijl hij de woorden uitsprak wist hij al dat hij dat niet zou doen. Hij had al twee keer in de gevangenis gezeten. Hij kon niet terug. Hij wist dat hij het beschamende geheim van wat hij zojuist had gedaan zou meenemen in het graf.

Hij duwde zichzelf overeind en wankelde naar zijn auto. Hij schoof achter het stuur. Met trillende handen verstuurde hij een sms’je.

Voor elkaar. Ik wil mijn zoon terug. Levend. Nu. Anders lap ik je er zo snel bij dat je niet weet wat je overkomt. Hij drukte op VERZENDEN, stak de telefoon in zijn zak, leunde achterover en sloot zijn ogen.

Een paar seconden later hoorde hij het bekende zoemende geluid. Een telefoon waarop een bericht binnenkwam. Maar hij had niets gevoeld in zijn zak. Hij maakte aanstalten om rechtop te gaan zitten, toen hij een geluid hoorde dat nog bekender klonk. De haan van een pistool die gespannen wordt.

Hij keek op. Zag het gezicht in de achteruitkijkspiegel. De duivel zelf. De man met wie hij een jaar eerder een deal had gesloten.

Ik had me moeten laten veroordelen voor die drugszaak. Ik had gewoon de gevangenis in moeten gaan.

Dat zou zijn derde veroordeling zijn geweest. Drie slag. Dan zou hij voor jaren gescheiden zijn geweest van Sam. *Dat lijkt er nu toch wel van te komen. Voor eeuwig.*

Want de duivel zelf hield het pistool tegen Johns hoofd. Hij was te moe om zich te verzetten.

‘Ik heb gedaan wat je hebt gezegd,’ fluisterde John. ‘Ik heb precies gedaan wat je hebt gezegd.’

‘Dat weet ik en dat waardeer ik.’

‘Hoe zit het met mijn zoon?’

‘Die zal worden vrijgelaten. Hij zal zich niets herinneren van wat hij heeft doorgemaakt.’

‘Mooi.’ Het lag op het puntje van zijn tong om ‘Dank je’ te zeggen,

maar hij wist zich in te houden. Er was niets om hem voor te bedanken. Een vrouw, een man en een kind waren dood. Hij zou de trekker nooit hebben overgehaald als de duivel hem niet had gedwongen.

Het kwam door de duivel. Hij lachte hardop en het geluid klonk hysterisch in zijn eigen oren. Het laatste wat hij zag was de duivel in zijn spiegel die zijn hoofd schudde.

I

Baltimore, Maryland, vrijdag 14 maart, 22.30 uur

Het klopje op de deur van zijn kantoor deed Todd Robinette verstoord opkijken naar de donkere, houten panelen. Hij vroeg niet wie het was. Hij wist precies wie daar stond en waarom. Wanneer Robinette iemand ontbood, dan kwam het personeel onmiddellijk opdraven. En snel. Op elke andere dag, bij elk ander karwei, zou hun toewijding hem tevreden hebben gesteld. Maar vandaag niet. En zeker niet voor dit karwei.

Donder op, wilde hij snauwen. *Ik moet dit zelf doen*. Want als je iets goed gedaan wilde hebben... Maar hij wist dat dat niet de reden was. Zijn werknemers waren de besten. Ze zouden erop afgaan, het karwei klaren en er weer vandoor gaan. Geen rommel. Geen gedoe. Geen akelige aanwijzingen voor politietrutten. Geen zorgen.

Niet liegen, klootzak. In ieder geval niet tegen jezelf. Hij liet langzaam zijn adem ontsnappen. *Prima. Ik wil dit zelf doen. Ik wil een beetje rommel. Ik wil een beetje gedoe. Ik wil dat die politietrut me om genade smeekt*.

Dat was de naakte waarheid. Hij wilde haar dood hebben, maar dat was niet genoeg. Al acht jaar lang wilde hij haar zien lijden. Want wat zij hem had gekost, verdiende heel wat meer dan het simpelweg beëindigen van haar leven.

Ik kan het. Ik heb er recht op. Geen mens die erachter komt. Niemand zal me ooit verdenken.

Alleen wist je nooit of er iemand stond te kijken – en één overenthousiaste getuige was genoeg om je hele wereld te doen instorten en je te dwingen tot een haastige reparatie. Haastige reparaties hadden de neiging slordig uit te pakken. Of op zijn minst heel, heel erg duur.

Die les had hij acht jaar eerder geleerd toen hij nog alleen opereerde, gewoon een man met een baantje aan wie nauwelijks iemand aandacht besteedde. Het zou nu nog veel sterker gelden. Hij had macht verworven, maar dat bracht zichtbaarheid met zich mee. Nu woonde hij

bestuursvergaderingen bij en hield toespraken voor filantropen. Hij kon er nu niet meer zomaar even tussenuit knippen om iemand te gaan vermoorden als hij daar zin in had. Dat was eerlijk gezegd behoorlijk balen.

Aan de andere kant zorgde die zichtbaarheid voor een ijzersterk alibi en een bijkomend voordeel was dat al die macht personeel vereiste. Hij had een directeur voor public relations, een beveiligingsmanager en een directeur Productontwikkeling – stuk voor stuk experts in hun vakgebied. Belangrijker nog, hij beschikte nu over een schoonmaakploeg die gespecialiseerd was in het elimineren van bedreigingen. Als hij slim was zou hij ze laten doen waar ze voor betaald werden en Todd Robinette was heel slim.

Hij wierp een blik op de foto op zijn bureau. *Ik ben een slimme vent die veel te veel heeft opgeofferd om het nu allemaal kwijt te raken.*

Hoeveel nachten had hij niet wakker gelegen terwijl hij zich zorgen maakte dat zijn offers niet genoeg waren geweest? Meer dan hij zich wilde herinneren, zeker gedurende het eerste jaar.

Hoe vaak had hij niet gefantaseerd over hoe hij haar voor eeuwig het zwijgen oplegde? Vaker dan hij kon tellen, vooral gedurende het afgelopen jaar. De voorbije twaalf maanden waren een aanslag op zijn zenuwen geweest. Maar hij had het hoofd koel gehouden en afgezien van actie. Want geen van die keren was het juiste moment geweest.

Maar dit wel. Dit was niet zomaar het juiste moment, maar het perfecte moment. Zo'n kans zou zich misschien nooit meer voordoen. *Het maakt niet uit wie de honneurs waarneemt, zolang ze maar dood is.*

Toen er opnieuw geklopt werd, gromde Robinette: 'Binnen.'

Henderson, het betrouwbaarste lid van zijn schoonmaakploeg, deed de deur achter zich dicht en bleef met glimmende ogen bij het vooruitzicht van een nieuw avontuur voor het bureau staan. 'Robbie, wat heb je voor me?'

Robinette haalde diep adem. 'Een nieuwe klus.' Hij maakte het slot van de kast achter zijn stoel open, haalde er een map uit en schoof die over het bureau, dat afgezien van een slanke laptop, de foto in de zilveren lijst en een veel gebruikte Rubiks kubus een leeg, glad en zwart stuk graniet was. 'Rechercheur Stefania Nicolescu Mazzetti. Ze noemen haar Stevie.'

Henderson bestudeerde Mazzetti's foto die aan de map bevestigd was. 'Mag ik weten waarom?'

Ze heeft me vernederd. Me bijna kapotgemaakt. Ze tart me alleen al door te ademen. En ze kan me te gronde richten.

Maar hij sprak die redenen niet hardop uit. Niemand wist hoe weinig het had gescheeld of ze had hem geboeid afgevoerd. In ieder geval niemand die nu nog leefde.

Robinette draaide de zilveren fotolijst zodat Henderson het gezicht op de foto kon zien en gaf de enige reden die niet geheim was. ‘Ze heeft mijn zoon vermoord.’

‘Aha, dus zij is degene die Levi heeft gedood.’ Henderson kneep met onverholen kwaadaardigheid de ogen samen en prentte Mazzetti’s persoonlijke gegevens in het geheugen. ‘Verder nog iets wat ik zou moeten weten?’

‘Ja. Ze is op haar hoede. Ze is de afgelopen week drie keer fysiek aangevallen. De eerste keer was met een mes, de tweede keer was het een grote vent met een uitstekende rechtse. Vanmiddag heeft iemand op haar geschoten. En gemist.’

‘Hebben ze allemaal gefaald? Waren dat mensen van ons?’

Robinette snoof. Alsof hij een dergelijke incompetentie zou dulden. ‘Welnee. Er zijn meer mensen kwaad op deze rechercheur dan een krokodil tanden heeft. Als er één neergaat, neemt de volgende zijn plaats in.’

‘Dus de schuld voor onze aanslag zal in de schoenen worden geschoven van een van die andere krokodillentanden,’ reageerde Henderson droog.

‘Precies.’ En dat was de reden dat dit het perfecte moment was.

‘Hebben die andere aanvallers weten te ontsnappen?’

‘Die derde wel, de schutter.’ En dat was in het voordeel van Robinette. ‘Ze heeft de man met het mes ontwapend en hem toen vastgehouden tot de politie er was. Ze heeft hetzelfde gedaan bij de tweede aanval, de bokser. De schutter dook in een witte Toyota Camry en ging ervandoor.’

Henderson was ondanks zichzelf onder de indruk. ‘Ze is maar 1 meter 60. Ze moet heel erg goed zijn.’

‘Helaas, ja. Dat is de reden dat ik jou heb uitgekozen om achter haar aan te gaan. Jij hebt betere kwalificaties.’ In het bijzonder het insigne scherpschutter van het leger, een fantastisch geheugen, een bijna robotachtig vermogen zich te concentreren en een kille vasthoudendheid waar een hond met een bot nog iets van kon leren.

In vroeger jaren was Henderson een van de weinige soldaten geweest die Robinette zijn veiligheid toevertrouwde. Daar was niets aan veranderd. Wat wél was veranderd, was de vlag waaronder ze vochten. Lang geleden en ver weg was die rood, wit en blauw geweest. Nu was hij honderd procent groen. Franklin, Lincoln en zelfs Washington. Keihard. Contante dollars. Het was het enige wat er echt toe deed.

‘Er moet worden afgerekend met Mazzetti,’ ging hij verder. ‘Jij bent de beste schutter die ik heb.’

Henderson knikte één keer. ‘Klopt. Waarom zitten die anderen achter haar aan?’

‘Haar vroegere partner was corrupt. Hij werd betaald door rijke ouders die wilden dat de misdrijven die hun bloedjes van niet-begrepen lievelingen hadden begaan onder het kleed werden geveegd. Hij zorgde voor vals bewijsmateriaal tegen onschuldige mensen en arresteerde die vervolgens voor de misdaden. Hij was er verrekke goed in – tot hij werd gepakt. En nu is hij dood.’

‘En was zij daar ook bij betrokken?’

‘Dat denk ik wel,’ loog hij, ‘maar verder blijkbaar niemand.’ Zijn leven zou een stuk eenvoudiger zijn geweest als ze er wel bij betrokken was geweest. ‘Ze zitten achter haar aan omdat zij probeert alle “mistappen” van Silas Dandridge “recht te zetten”.’

In de kille, blauwe ogen flikkerde herkenning. ‘Silas Dandridge? Ik herinner me die naam. Mijn nieuwsdienst bracht een artikel over hem toen ik in Sudan zat, dus dat moet vorig jaar maart zijn geweest. Hij werkte voor die aanklager die aan het hoofd stond van een heel team corrupte juristen.’

‘En voormalige gevangenen. Stuart Lippman was een werkgever die voor gelijke kansen was. Nu is hij net zo dood.’

Henderson fronste nadenkend het voorhoofd. ‘Volgens het artikel had Lippman het zo geregeld dat als hij onder “verdachte of gewelddadige omstandigheden” zou komen te overlijden, een lijst met al zijn medewerkers en de misdaden die ze hadden begaan naar de openbaar aanklager zou worden gestuurd.’

Nee, niet allemaal, dacht Robinette, maar hij knikte. ‘Die lijst was Lippmans levensverzekering. Die weerhield zijn medewerkers ervan hem te vermoorden en zorgde er bovendien voor dat ze elkaar in de gaten hielden. Als een van hen de baas erbij zou lappen, zouden ze allemaal worden meegesleurd.’

‘Slim. Maar waarom heeft deze ene rechercheur zo veel vijanden als zij er niet bij betrokken was?’

‘Omdat ze Lippmans zaken onderzoekt. Ze heeft er de afgelopen maand vier opgelost – drie verkrachters en een gewapende overvaller; er zaten onschuldige mensen in de cel om voor hun misdaden te boeten. Sommige mensen zijn niet zo blij dat dit wespennest verstoord wordt.’

‘Kan ik me voorstellen. Drie verkrachters en een gewapende overvaller. De dame heeft het druk.’

Robinette haalde zijn schouders op. ‘Ze had wat tijd over.’

‘Dus ze is ontslagen? Omdat de schuld op haar afstraalde?’

Was het maar waar. ‘Nee. Nadat de rol van Dandridge was onthuld volgde een intern onderzoek, maar ze kwam erdoor.’ Met vlag en wimpel en geen van tweeën had de kleur van harde dollars. Ze was een politievrouw die niet te koop was. ‘Ze is met ziekteverlof. Ze is buiten bij het gerechtsgebouw neergeschoten door een van die geflippte meelopers van de Millhouse-bende.’

‘Dát verhaal heb ik op tv gezien. Dat was wereldnieuws. Ik was toen tussen twee opdrachten in Madrid. Dat moet in december zijn geweest, vlak voor de kerst. Een zestienjarig meisje was pissig omdat de pappie van haar baby schuldig was bevonden aan moord, dus begon ze iedereen op de trap bij het gerechtsgebouw neer te maaien. Ze heeft een paar agenten neergeschoten. Welke was Mazzetti?’

‘Degene die haar heeft doodgeschoten.’

‘Dát was Mazzetti? Ze heeft die meid pal tussen haar ogen geraakt, zelfs al bloedde ze zelf als een –’ Henderson zweeg abrupt. ‘Het spijt me, Robbie. Dat was nogal bot.’

Robinette haalde zijn schouders op. ‘Dat het bot is maakt het niet minder waar. We hadden al vastgesteld dat Mazzetti over bepaalde vaardigheden beschikt,’ voegde hij er bitter aan toe. Mazzetti had per slot van rekening zijn eigen zoon ook pal tussen de ogen geraakt. ‘Twee van de drie recente aanvallen waren in opdracht van rijkelui die er de pest over in hebben dat ze hun kroost laat boeten voor hun daden. De schutter is niet gepakt, maar ik denk dat aan die aanslag hetzelfde motief ten grondslag ligt. De aanslagen zullen wel doorgaan. Tot ze voor goed neergaat.’

‘En daar kom ik om de hoek kijken.’

‘Ja. Je moet toeslaan voor de politie haar ergens wegstopt. Als dat gebeurt, hebben we onze kans gemist. Dan ben ik niet blij.’

‘Maak je geen zorgen. Je zult heel blij worden.’

‘Mooi. Nou, om je werk een beetje makkelijker te maken, ze is morgenmiddag om drie uur in het Harbor House Restaurant.’

Henderson fronste de wenkbrauwen. ‘Hoe weet je dat?’

‘Omdat het morgen 15 maart is. De afgelopen zeven jaar was ze elke keer op 15 maart om drie uur in dat restaurant.’ Dat wist hij omdat hij haar al die tijd al in de gaten hield. ‘Ze heeft daar een afspraak met een psychologe uit Florida, dr. Emma Townsend.’

Henderson bladerde in de map. ‘Er zit geen foto van Townsend bij.’

‘Kijk maar op Google. Er staat een foto van haar op Amazon. Ze schrijft zelfhulpboeken over hoe je om moet gaan met rouw. Probeer haar niet ook te raken, maar doe wat je moet doen om Mazzetti te grazen te nemen.’

Henderson keek met een berekenende blik op van het dossier. ‘Mazzetti heeft een kind.’

‘Cordelia,’ antwoordde Robinette. ‘Ze is zeven. Als Mazzetti niet bij dat restaurant komt opdagen, kun je haar via dat kind vinden. Ze gaat op zaterdagmiddag altijd naar balletles.’

‘Dat zie ik hier, ja. Studio Stanislaski. Oké, prima. Ik bel wel wanneer het allemaal achter de rug is.’

‘O nee, dat doe je niet. En dat dossier blijft hier.’ Henderson gaf het aan hem en Robinette stopte alles in de versnipperaar onder zijn bureau. ‘Ik wil geen enkel spoor, niet op papier en niet elektronisch. Niets wat de politie kan vinden. Als je slaagt, dan hoor ik het wel op CNN. Dat is alles.’

Henderson vertrok, maar de deur van Robinette’s kantoor ging niet helemaal dicht. Er verscheen een hoofd in de opening. ‘Heb je even, Robbie?’

‘Natuurlijk.’ Robinette gebaarde naar zijn hoofdchemicus dat hij binnen moest komen. ‘Niet dat ik zo mijn werk kan doen.’

‘Lukt dat wel eens?’ Fletchers plagende grijns verdween toen hij zag dat de foto van Levi niet op zijn plek stond. ‘O. Je gaat het eindelijk doen.’

‘Het’ behoefde geen nadere specificatie. Fletcher was bij hem geweest toen Levi werd begraven, net als Henderson, Miller en Westmoreland. Zijn vrienden. Zijn vertrouwde team.

De kist was open geweest, want Stevie Mazzetti was inderdaad een verrekt goede schutter. Het gat dat haar kogel in de schedel van Levi

had gemaakt was keurig netjes en kon gemakkelijk worden wegge-
werkt door degene die de make-up verzorgde bij de begrafenisonder-
nemer.

Zijn zoon had er terwijl hij daar lag vrediger uitgezien dan hij in
jaren had gedaan.

Robinette zette het zilveren lijstje weer op zijn plek. 'Ja. Ik ga het
eindelijk doen. Nou ja, Henderson dan.'

'Het werd tijd.' Fletcher klonk ruw. 'We zouden het acht jaar geleden
al voor je hebben gedaan, maar ik snap waarom je hebt gewacht. Je
bent geduldiger dan wij.'

'Nee, niet echt.' *Alleen minder bereid om de bak in te draaien.* 'Maar
over geduld gesproken, hoe gaat het met de tests? Heb je iets aan die
belachelijk dure uitrusting die we volgens jou zo dringend nodig had-
den?'

Fletcher schoof een enkel velletje papier over het zwarte graniet.
'Oordeel zelf.'

Het eenvoudige, witte papier had geen bedrijfslogo in het brief-
hoofd. Er zou geen verband zijn tussen Fletchers project en Filbert
Farmaceutical Labs. Of met de president daarvan. *En dat ben ik.* Of
met de voorzitter van de raad van bestuur. *En dat ben ik ook.*

Want alle andere directieleden van het bedrijf waren dood. Robi-
nette wierp een korte, tevreden blik op de Rubiks kubus. *Mogen ze in
vrede rusten.*

Robinette nam de samenvatting door die was geschreven in
Fletchers precieze handschrift. Het was goed nieuws. Heel goed
nieuws. Hij liet het papier zakken en knikte Fletcher toe. 'Je bent ver-
domme een genie.'

'Dat weet ik,' zei Fletcher ingetogen en hij grijnsde. 'Het is nog niet
zo goed als we het uiteindelijk zullen kunnen maken, maar het blijft
twee keer zo lang stabiel als wat dan ook. En dat is voorlopig goed
genoeg.'

'Weten ze het al?'

'O, zeker. Ik heb van drie groepen die de proefpakketten hebben
ontvangen bevestiging gekregen. Toen het werd gebruikt, was de lading
zoals beloofd nog net zo krachtig als op de dag dat het werd gefabri-
ceerd. Ze waren onder de indruk.'

Robinette fronste zijn voorhoofd. 'Op wie hebben ze het uitgepro-
beerd?'

‘Kan ons dat wat schelen? Er is niets van in het nieuws gekomen. Ik heb mijn oren en ogen opengehouden.’

‘Mooi. Het laatste waar we op zitten te wachten is dat iets de aandacht trekt.’

‘Ik zou me maar geen zorgen maken. Onze klanten zijn altijd discreet gebleven. Bovendien weten ze dat we hun niets meer verkopen als ze ermee gepakt worden.’ Fletchers wenkbrauwen gingen omhoog. ‘En ze willen meer. Zo veel als ik maar kan maken. Zo snel als ik het kan maken.’

Robinette maakte een snelle berekening van wat hun winst zou worden en knikte tevreden. ‘Hoe snel kun je de eerste lading verzendklaar hebben?’

‘Is al ingepakt. We wachten tot de volgende lading vaccins klaar is om aankomende vrijdag verstuurd te worden. Westmoreland en Henderson hebben volgende week dienst, dus die zullen het transport begeleiden.’

Henderson zou dan al wel klaar moeten zijn met Robinette’s speciale karweitje. ‘Dat is mooi. We willen niet dat onze lading in verkeerde handen valt.’

Fletchers ogen glommen vol hebzuchtige vreugde. ‘De verkeerde handen zijn handen zonder geld.’

‘Daar heb je helemaal gelijk in.’ Robinette stopte het velletje papier in de versnipperaar. ‘Neem het weekend maar vrij. Je hebt het verdiend.’

‘We gaan morgenavond met een stelletje de stad in. Een paar bier-tjes, een beetje... gezelschap. Kom met ons mee. Net als vroeger.’

‘Dat kan niet. Brenda Lee zegt dat ik niet meer in het openbaar moet drinken. Dat is slecht voor mijn imago, in verband met mijn werk voor tieners die van hun verslaving aan drugs en alcohol proberen af te komen.’ Fletcher was een tovenaer met chemicaliën, maar Brenda Lee Miller was een eersteklas spindoctor. ‘Bovendien is ze nog steeds kwaad vanwege dat door bier veroorzaakte “meningsverschilletje”.’

Ze had Robinette weten om te vormen van een verdachte in een moordzaak tot een steunpilaar van de samenleving en ze was allesbehalve blij geweest toen ze vorig jaar een knokpartij in een kroeg onder het tapijt moest zien te vegen. Ze had gelijk – Robinette had acht jaar hard werk kunnen verpesten door die kluns in elkaar te slaan. Gelukkig was Brenda Lee ook zijn advocaat en ze had alles stilletjes, discreet en vertrouwelijk weten te regelen.

Robinette wilde dat zijn vrouw net zo stil en discreet was geweest als Brenda Lee. Lisa was laaiend geweest en begon er nu nog steeds af en toe over.

Fletcher haalde zijn schouders op. 'Dan drink je toch niet? Je kunt nog steeds een beetje gezelschap zoeken. Ik weet wel dat ik eraan toe ben. Neem me niet kwalijk, maar het zou voor jou ook wel eens goed zijn.'

'Ik denk dat Lisa het je kwalijk zou nemen als ze je dat hoorde zeggen,' reageerde Robinette droog. Hij verwachtte dat Fletcher zijn ogen ten hemel zou slaan en werd niet teleurgesteld. 'Ze is wél mijn vrouw, Fletch.'

'Ja, dat weet ik nog. Ik was bij de bruiloft. Ze is... Ik weet zeker dat ze haar goede kanten heeft, zoals...' Fletcher deed net of hij diep nadacht en haalde vervolgens zijn schouders op. 'Ik kan niks bedenken.'

Robinette snoof. 'Ze is rijk, heeft goede contacten en ze is mooi.' *En ze zorgt dat iedereen mijn onfortuinlijke verleden vergeet.* 'Zie haar maar als een zakelijk ornament. Zoiets als een goede stropdas.'

'Eerder een verrekte strop.'

'Fletch.' Robinette mompelde de waarschuwing. 'Ik pik veel van je omdat we vrienden zijn.'

'En omdat ik het genie ben dat jou rijker maakt dan Croesus.'

'Dat ook. Maar kijk uit. Ze is mijn vrouw, of je haar nou leuk vindt of niet. Ik kan trouwens toch niet met je uit. Lisa en ik hebben morgen een feestje.'

Fletcher fronste zijn voorhoofd. 'Weer een onderscheiding voor "Weldoener van het Jaar"? Die heb je pas toch al gekregen?'

'Brenda Lee zorgt aan de lopende band voor die dingen. Deze komt tegelijk met de opening van een nieuwe afkickkliniek voor jongeren en ze heeft het zo geregeld dat het precies op de verjaardag van de moord op Levi valt.'

Zijn zoon was stoned toen hij op de vlucht sloeg voor Mazzetti en haar zogenaamde onderzoek. Ze had eerst Robinette beschuldigd van de moord op zijn tweede vrouw, was toen van gedachten veranderd en had haar pijlen op Levi gericht. Robinette's zoon was doodsbang geweest en in de war en was op de vlucht geslagen. Mazzetti had zijn zoon als een dolle hond neergeknald.

'Nou, veel plezier dan.' Fletcher was nog steeds geërgerd over Lisa. 'Ik moet ervandoor.'

Toen Robinette alleen was, leunde hij achterover in zijn stoel. Hij deed zijn ogen dicht. Morgen om deze tijd zouden zijn zorgen voorbij zijn. Dan zou Stevie Mazzetti dood zijn, met dank aan Henderson. En vervolgens zou Robinette's schatkist, met dank aan Fletcher, voor de eerstkomende tijd overlopen.

Zaterdag 15 maart, 13.59 uur

Een trap. *Verdomme*. Ze had er niet meer aan gedacht dat er een trap was.

Rechercheur Stevie Mazzetti nam woedend de vier treden in ogen-schouw die ze zou moeten overwinnen om het Harbor House Restaurant binnen te komen. In al die jaren dat ze hier nu al kwam, was de trap haar nooit eerder opgevallen. Nu leek het wel of ze een berg moest beklimmen.

Ze omklemdde de greep van haar wandelstok zo stevig dat haar knokkels pijn deden. *Het zijn maar vier treden. Je kunt toch zeker vier treetjes wel aan?* Maar kon ze het ook snel?

Ze keek om zich heen om zich ervan te vergewissen dat er niet ergens een achterlijke messentrekker uithing die stond te wachten tot ze een ogenblik kwetsbaar was. Ze was in staat zich te verweren – en dat had ze ook gedaan – tegen een idioot met een mes en een stuk tuig met vuisten als voorhamers. Dat zou nog wel een keer lukken.

Aan de andere kant, als het om een schutter ging, dan was ze gewoon een schietschijf. Ze had de dag ervoor geluk gehad. De schutter had geen vrij schootsveld gehad en was stom genoeg om het vanuit een moeilijke hoek te proberen. Daarom had hij gemist.

Maar deze straat in het centrum bood heel wat meer plekken om zich te verstoppen. In de meeste andere gevallen zou ze hebben vermeden om zich zo in alle openheid te vertonen, in ieder geval tot de lopende onderzoeken waren afgerond. Maar vandaag was het 15 maart.

Op de dag af acht jaar geleden was haar leven onherroepelijk veranderd en haar hart in duizenden stukjes gebroken.

Op de dag af acht jaar geleden waren haar echtgenoot en haar zoon uit haar leven weggerukt, in koelen bloede vermoord. Stevie had zich aan de duisternis en de depressie weten te ontworstelen met de hulp

van de vrouw die in het restaurant op haar zat te wachten en dankzij de vriendschap die ze hadden gesmeed.

De afgelopen acht jaar was deze lunch met haar oude vriendin Emma een afspraak geweest die ze nooit had gemist, ongeacht wat er op dat moment in haar leven gaande was.

Ongeacht wie ergens op de loer lag en wachtte tot ze niet op haar hoede zou zijn. Stevie weigerde zich te verstoppen, ook al drongen haar familie en vrienden daar voortdurend op aan.

Dit is mijn leven. Dat ga ik niet doorbrengen als een gevangene in mijn eigen huis.

Gelukkig zag ze niemand die op de loer lag. Wat ze wel zag, was een bordje dat naar de ingang voor gehandicapten verwees, maar gezien de snelheid waarmee ze zich dezer dagen voortbewoog, zou het tien keer zo lang duren om daar te komen als wanneer ze zich die verrekte treden op worstelde. Ze zou dan veel langer blootgesteld zijn.

Bovendien ben ik al te laat. Zoals gewoonlijk. Alles nam zo veel meer tijd in beslag sinds ze op de dag dat de jury uitspraak deed in een spraakmakende moordzaak op de trappen van het gerechtsgebouw gewond was geraakt. Ze had wel verwacht dat het beschermen van de aanklager een gevaarlijk karwei zou zijn. Maar ze had niet verwacht dat ze op de intensive care zou bijkomen met een kogelgat in haar been. Drie maanden later kostte het nog steeds moeite om iets van haar normale leven terug te vinden. *Wat dat dan ook mag inhouden.*

Ze spande al haar spieren, greep de trapleuning beet en hees zich zo snel als ze kon de trap op. Toen ze eenmaal boven was, gebruikte ze haar snelheid om door te lopen. Een paar onhandige stappen brachten haar onder het afdak bij de deur. Ze leunde tegen een van de pilaren, waar ze onzichtbaar was vanaf de straat. Ze had de bescherming nodig om... even bij te komen.

Omdat ze hijgde alsof ze net de marathon had gelopen in plaats van vier lullige treden beklommen. Ze transpireerde en beefde. En toen kwam de pijn. Die schoot door haar heup en omlaag naar haar been. Ze klemde haar tanden op elkaar terwijl ze haar hand tot een machteloze vuist balde. Ze klampte zich met haar andere hand vast aan haar wandelstok en wachtte tot de vlijmende pijn wegzakte. De woede die ergens in haar hoofd op de loer lag kwam tot uitbarsting, gevoed door frustratie en pijn.

Val dood, Marina Craig. Alsof het al niet erg genoeg was dat de kogel

van die kleine slet haar bijna had gedood. Hier liep ze nu, worstelde zich de trap op als een... kreupel.

Kreupel. Dat was geen politiek correcte term en dat kon Stevie niets schelen. Het was háár lijf. Haar lamme been. *Ik mag het noemen zoals ik zelf wil.*

Hou op. De stem van de redelijkheid drong door haar inwendige, kinderachtige uitbarsting. *Je bent hersteld en elke dag gaat het een beetje beter. Jij leeft in ieder geval nog.* Dat laatste drong altijd tot haar door.

Zij had het overleefd. Anderen hadden niet zo veel geluk gehad. Met inbegrip van Marina Craig. Want nadat Marina's kogel zich in haar been had gedrongen, had Stevie het vuur beantwoord. Marina was al dood voor ze op de traptreden voor het gerechtsgebouw neerviel. Het meisje was nog maar zestien jaar geweest.

Maar ze was ook een ijsskoude moordnares geweest die niets liever had gewild dan iedereen die die dag voor het gerechtsgebouw stond tot de laatste man uit te moorden. Marina was woedend geweest op het rechtssysteem dat haar liefje had vervolgd, een achttien jaar oude blanke racist die veroordeeld was voor een dubbele moord. Ze was ook uitstekend bewapend geweest, met een aangepaste Glock waarmee ze een heleboel slachtoffers had kunnen maken.

Ik heb gedaan wat ik moest doen. Ik heb mensen het leven gered, met inbegrip van mezelf. Ik leef nog.

En daar was ze dankbaar voor. Echt. Maar ze was het ook zo beu om... minder te zijn dan ze was geweest. *Binnenkort.* Nog even, nog even een beetje tijd om te herstellen. Binnenkort zou ze weer helemaal de oude zijn.

'Alles komt helemaal goed,' fluisterde ze hardop. 'Het komt allemaal goed.'

Het moest waar zijn, want ze loog nooit tegen haar dochter.

'Het komt allemaal weer goed,' had ze twaalf uur eerder in Cordelia's oor gefluisterd terwijl ze haar in haar armen hield en ze samen wiegden tot het beven van haar dochter ophield. Het was wat ze elke nacht dat Cordelia wakker werd uit een nachtmerrie fluisterde. Dat gebeurde godzijdank steeds minder. De sessies met de kinderpsycholoog begonnen eindelijk vruchten af te werpen.

Cordy zou binnenkort ook weer helemaal de oude zijn. *En dan is alles eindelijk weer in orde.*

Want nu was alles beslist niet in orde. Hoelang geleden was het dat

alles normaal was? Hoelang geleden was het dat haar dochter een hele nacht aan één stuk had geslapen?

Het antwoord op die vraag deed pijn. Dat was een jaar. Een heel jaar. *De laatste keer dat alles in orde was, was toen ik hier stond. Op deze plek.*

Het was maar een paar weken na haar vorige jaarlijkse lunch met Emma dat dankzij Silas Dandridge, gepensioneerd rechercheur Moordzaken, alles volledig in de soep was gelopen. Haar voormalige partner. Stevie had hem als haar leermeester beschouwd, als haar vriend. Ze had hem met haar leven vertrouwd. Ze had hem met haar kind vertrouwd.

Maar hij had Cordelia bedreigd, een pistool in haar ribben gedrukt. Hij had haar vertrouwen beschaamd. Hij had hen allemaal verraden. *Dus bekijk jij het ook maar, Silas Dandridge. Ik hoop dat het je bevalt in de hel.*

Dankzij Silas Dandridge verstopte Stevie zich op dit moment achter een pilaar, bang dat een van zijn voormalige klanten – of erger nog, een van zijn oude medeplichtigen – daar ergens rondhing, klaar om haar voorgoed het zwijgen op te leggen. Dat maakte haar zo woedend. *Maar ik kan in ieder geval voor mezelf zorgen.*

Haar dochter was een heel ander verhaal. Cordelia was nog maar zeven jaar. Silas was de nachtmerrie van haar dochter, een nachtmerrie die langzaam maar zeker vervaagde.

Net als Stevie's beven. Maar ze was nog steeds gespannen en de gebeurtenissen van de afgelopen weken begonnen hun tol te eisen. Ze kon het restaurant niet binnen gaan als één bonk zenuwen. Emma zou dat merken. Psychologen hadden de irritante gewoonte heel opmerkelijk te zijn wat dergelijke dingen betrof.

Stevie vermande zich en duwde de deur van het restaurant open, vastbesloten de tijd die ze met Emma had niet te verspillen. Zij had haar door de periode na Pauls dood geholpen zoals niemand dat zou hebben gekund.

Al zeven jaar lang voelde Stevie zich beter wanneer ze na deze lunch wegging. Herboren. Ze wist niet goed of ze vandaag kon verwachten dat er sprake zou zijn van 'zich beter voelen'. Ze zou al blij zijn met een beetje rust.

Zaterdag 15 maart, 14.02 uur

Wel verdomme. Henderson reed het restaurant voorbij en sloeg bij de volgende straat rechts af, ondertussen Stevie Mazzetti in de achteruitkijkspiegel in de gaten houdend. Henderson zag haar nog net het gebouw binnen gaan.

Het enige wat Robinette goed had gehad waren de dag en het restaurant. Alle andere informatie van de baas zat er volledig naast.

Mazzetti zou pas om drie uur arriveren, maar ze was er al, een heel uur te vroeg. Als ze gewoon om drie uur was gekomen, dan zou ze dood zijn. *Want dan had ik al op het dak van het gebouw aan de overkant gelegen, klaar om haar af te knallen terwijl ze de trap op liep.*

Als Mazzetti op het verwachte tijdstip was gekomen, dan zou haar doodschieten de gemakkelijkste klus in de geschiedenis van de mensheid zijn geweest. De rechercheur had er een volle minuut over gedaan om die paar treden op te komen. Het zou te gemakkelijk voor woorden zijn geweest.

Maar nee. Ze was te vroeg. Een heel uur te vroeg.

Henderson had ondanks alles op tijd kunnen zijn om de hinderlaag op het dak in te richten voor ze aankwam, maar nog eens extra controleren waar haar dochter uithing had ook al langer geduurd dan eigenlijk had gemoeten. Want de kleine Cordelia was niet naar ballet zoals Robinette had beloofd. Haar tante en zij waren ergens twintig minuten rijden verderop beland.

Dus strikt genomen ben ik nog steeds ruim op tijd, maar toch ben ik te laat. De schuld daarvan op de slechte informatie van Robinette schuiven had geen enkele zin. Daar was Henderson door schade en schande achter gekomen en de herinnering eraan deed nog steeds pijn. *Verdomme.* De auto slingerde een beetje. Henderson keek verrast naar het stuurwiel. *Mijn handen trillen.* De opdracht was veeleisender dan was voorzien. Een borrel zou wel een einde maken aan het trillen.

Niet voordat je klaar bent. Vier het maar wanneer je klaar bent. Nu moet je plannen. Daarna kun je het vieren.

Henderson parkeerde de witte Toyota achter het gebouw tegenover het restaurant. Een verkenningstochtje die ochtend had duidelijk gemaakt dat dit gebouw de beste positie verschaftte. *En als iemand me ziet, dan zegt die tegen de politie dat-ie een witte Toyota Camry heeft gezien – hetzelfde merk en model waarmee de moordenaar in spe van gis-*

teren is gevlucht nadat hij op Mazzetti had geschoten. De schutter van gisteren zou de schuld krijgen en voorkomen dat de verdenking op Robinette viel. Of op mij, uiteraard.

De vooruitblik was bijna tastbaar. Tijd om aan de slag te gaan. Tijd om de moord op Levi Robinette te wreken. Het was tijd om Robbie eindelijk zijn lang verdiende gemoedsrust te bezorgen.

Van Karen Rose verschenen bij De Fontein:

Sterf voor mij (2008)
Schreeuw voor mij (2009)
Moord voor mij (2010)
De dood in haar ogen (2011)
De mond gesnoerd (2012)
Van mij alleen (2013)
In vertrouwen (2014)
Heb je me gemist? (2014)
Wreed weerzien (2014)
Over de schreef (2015)
Op de hielen (2015)
Niemand zeggen (2016)
In de val (2016)
In het donker (2017)
In het vizier (2017)
Op het spel (2018)
Niets te vrezen (2018)
Het kwaad in jou (2019)
Nergens veilig (2019)
De duistere kant (2020)
Tel tot tien (2020)
In alle onschuld (2021)
Op de vlucht (2021)
Uit de schaduw (2022)

Eerste druk mei 2015
Tweede druk juni 2015

Oorspronkelijke titel *Watch Your Back*

Oorspronkelijke uitgever Signet, een imprint van New American Library,
onderdeel van Penguin Group (USA) LLC, New York

Copyright © 2014 by Karen Rose Hafer

Copyright © 2015 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Hans Verbeek

Omslag Studio Jan de Boer, Amsterdam

Omslagfoto Plainpicture/Ute Klaphake

Opmaak binnenwerk Text & Image, Eexterveen

ISBN 978 90 261 6322 7

ISBN e-book 978 90 261 3696 2

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

www.karenrosebooks.com

Alle personen en gebeurtenissen in dit boek zijn door de auteur bedacht.
Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde –
personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie,
microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op
enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de
uitgever.